

FELLINGER KÁROLY

Agglegény

Emlékezik, az újrafestés előtt
lekaparja a falakat, majd az így
összegyűlt, átvedlett anyagot széjjel-
hordja lakásának azon részébe,
ahova évek óta tilos a be-
lépés, miközben átlátszó, lenge, szűk
ruhát visel a felejtés, máskor meg,
mint a gipsz, ami a darabokra tört
tégglával kitölti a hézagokat,
emlékezik, ezzel csak azt akarja
tudatni, hogy a tilalom semmit se
veszített aktualitásából, sőt.

Vissza

Az örökkévalóság rég elföldelt,
halott felmenőit kutatja János,
aki szerelmes éppen, egy égig érő
létrán mászik felfelé, ideje
arra még akad, hogy a megmászott
létrafokokat mindig elfűrészelve
maga alatt, a cél előtt azonban
szétcsúszik a létra, képzeletére
bízva szemgolyóit, visszaélve a
vendégszeretettel János repülni
kénytelen, fűrészszel kezében, vissza-
tér a földre, hogy kipihenje magát.

János

A karácsonyi ünnepek után még
egyszer sem szedte le az oly törekeny
díszeket a házuk előtti fenyő-
fáról, ha az az ötlete támad, hogy
áramot vezessen az izzókba, vagy-
is hogy a több méteres vezetékbe,
hát megteszi, minden lelkiismeret-

furdalás nélkül és minden alantas
meg hátsó szándékot kizárva, persze
nézzék csak paprikajancsinak, akár
július közepén, rozsaratóskor,
ha kipislan egy égő, ma még minden
további nélkül helyettesíthető
bármelyik láthatatlan égitesttel.

Másnaposan

Bizony minden szilveszter éjszaka,
pár perccel éjfél előtt, úgy érzem
magamat, mint a kivégzés előtt
álló vén rab, aki szemrebbenés
nélkül visszautasítja a fel-
kínált utolsó kívánság pusztá
lehetőségét is, aztán mire
meggondolnám magamat, a vén rab
megbocsátja önfejtőségemet,
felhangzik a himnusz, megint vissza-
zuhanok, valami egészen más
újba, a régi kerékvágásba.

Visszafele

A szél lába két szál sudár jegenyefa
a pusztaság kellős közepén, dacos
égimeszelőkként oly gyakran átfestik
önszorgalomból az eget, a kis János
képzeletében bizony még pislogató
csillagokra is futná, nemhiába akar
híres, nagy felfedező lenni, ilyenkor ő
nevet ad a mézízű, könnyű mezőnek, a
nyulakat bújtató bokornak, ám mire
megtanítják neki a mező és a hűs
bokor valódi magyar nevét, úgy érzi,
elárulja a kisjézuskát, sohase
nő fel az elcsavargott jegenyefáig.